A

SHAH RIZAN SULONG

lwn.

PP

B

MAHKAMAH RAYUAN, PUTRAJAYA
ABDUL MALIK ISHAK HMR
KN SEGARA HMR
AZIAH ALI HMR
[RAYUAN JENAYAH NO: D-05-287-2010]

C

29 MAC 2012

KETERANGAN: *Maklumat membawa kepada penemuan dadah - Kebolehterimaan - Akta Keterangan 1950, s. 27 - Hakim bicara menerima pengemukaan maklumat sebagai keterangan - Sama ada*

D

maklumat diperoleh secara 'menindas' dan 'bertentangan' dengan taraf-taraf kewajaran

UNDANG-UNDANG JENAYAH: *Akta Dadah Berbahaya 1952 - Seksyen 39B(1)(a) - Perayu disabit dan dihukum gantung kerana mengedar dadah - Dadah dijumpai selepas ditunjukkan lokasi oleh perayu*

E

sendiri - Perayu bekerjasama selepas diberi akujanji oleh SP6 - Barang bukan milikan perayu, diletakkan oleh rakan - Sama ada hakim bicara terkhilaf dalam penerimaan masuk maklumat tentang pengetahuan perayu mengenai lokasi dadah - Akta Dadah Berbahaya 1952, s. 37A - Sama

F

ada terpakai

Perayu telah disabitkan mengedar dadah jenis 'Methamphetamine' ('dadah tersebut') seberat 240.83g dan telah dihukum mati oleh hakim Mahkamah Tinggi ('HMT'). Perayu merayu terhadap keputusan dan sabitan tersebut. Fakta kes menunjukkan, Ketua

G

Inspektor Shaifuddin Zulkifli ('SP6') yang membuat serbuan ke atas rumah sewa perayu ('rumah tersebut') di Pasir Mas, Kelantan, telah memberi satu akujanji kepada perayu semasa menyoal siasat perayu bersendirian di rumah tersebut di mana SP6 telah meminta perayu menunjukkan barang dan apabila perayu berbuat demikian,

H

SP6 akan membebaskan perayu. Berikutan itu, perayu telah mengambil satu bungkusan plastik dari bahagian belakang almari di ruang tamu rumah tersebut dan SP6 mendapati bungkusan itu mengandungi dadah tersebut. Dalam pembelaannya, perayu telah menyatakan bahawa bungkusan plastik itu adalah kepunyaan

I

kawan perayu, seorang bernama 'Lan' dan perayu telah

menunjukkan lokasi bungkusan plastik itu hanya selepas disuruh oleh SP6. Perayu tidak mengesyaki di dalam bungkusan plastik itu terdapat dadah kerana perayu bekerja sebagai seorang mekanik di rumah tersebut. Menurut perayu, ramai pelanggan beliau bebas keluar masuk ke dalam rumah tersebut dan kadangkala meninggalkan barang 'spare parts' motosikal di rumah tersebut. Walau bagaimanapun, di dalam laporan polis yang dibuat oleh SP6, SP6 tidak ada mencatatkan apa-apa tentang akujanji yang dikatakan diberikan beliau.

Isu yang berbangkit di dalam rayuan ini adalah berkaitan dengan peruntukan undang-undang yang digunapakai oleh HMT untuk menerima masuk maklumat perayu kepada SP6: sama ada maklumat itu diterima masuk melalui s. 27 Akta Keterangan 1950 atau s. 37A Akta Dadah Berbahaya 1952 ('ADB').

Diputuskan (membenarkan rayuan; sabitan dan hukuman diketepikan)
Oleh Abdul Malik Ishak HMR menyampaikan penghakiman mahkamah:

(1) HMT telah terkhilaf apabila gagal mengarahkan diri beliau terhadap keadaan minda perayu yang pada masa itu telah ditangkap dan di bawah tahanan polis, serta tentang faktor prejudis atau harapan yang berlebihan (legitimate expectation) yang telah diberikan oleh SP6 sebagai seorang yang berkuasa. Mahkamah ini berpendapat bahawa penerimaan maklumat perayu oleh HMT melalui cara yang SP6 gunakan adalah satu 'cara yang menindas' dan 'bertentangan dengan taraf-taraf kewajaran.' *(Hasibullah Mohd Ghazali v. PP; PP lwn. Mazlan Mustaffa)* (perenggan 16-18)

(2) Tiada keterangan daripada SP6 bahawa beliau telah membacakan amaran kepada perayu di bawah s. 37A ADB sebelum SP6 memperolehi maklumat daripada perayu tentang lokasi dadah tersebut. Peruntukan s. 37A ADB merupakan kehendak statutori yang mesti dipatuhi terutama kepada kes-kes yang hanya bergantung kepada maklumat pesalah di bawah s. 27 Akta Keterangan 1950. Oleh itu, peruntukan s. 37A ADB tidak terpakai di dalam kes ini. (perenggan 25)

(3) Laporan polis yang dibuat oleh SP6 tidak dapat menyokong keterangan SP6. Walaupun laporan polis itu dibuat dengan panjang lebar, tetapi terdapat ketinggalan (omissions) fakta-fakta penting yang telah mencemarkan kredibiliti SP6. (perenggan 22)

A ***English*** *Translation Of Headnotes*

The appellant was convicted of trafficking in dangerous drugs, to wit, 240.83g of Methamphetamine ('the drugs') and was sentenced to death by the High Court judge ("HMT"). This was
B the appellant's appeal against the decision and sentence. The facts showed that Chief Inspector Shaifuddin Zulkifli ('SP6'), who had raided the appellant's rented house ('the house') in Pasir Mas, Kelantan, had given an undertaking to the appellant while interrogating him alone in the house, to the effect that the
C appellant would be released if he showed SP6 where the "goods" are kept in the house. It was the appellant's further contention that, following the undertaking, he had retrieved a plastic package from behind the cupboard in the living room of the house which contain the drugs. In his defence, the appellant stated that the
D plastic package belonged to a friend of his called 'Lan' and that he had shown the location of the plastic package only after being told to do so by SP6. The appellant did not suspect that the plastic package contained drugs. According to the appellant, he worked as a mechanic at the rented house and many of his
E customers were free to come in and out of the house and at times, left spare motorcycle parts at the house. In the police report made by SP6, SP6 however did not mention about the undertaking made by him.

F The issue that arose in this appeal pertained to the statutory provision applied by HMT when accepting the appellant's information to SP6: whether the information was admitted under s. 26 of the Evidence Act 1950 or s. 37A of the Dangerous Drugs Act 1952 ('ADB').

G **Held (allowing appeal; conviction and sentence set aside)**
Per Abdul Malik Ishak JCA delivering the judgment of the court:

(1) The HMT had erred when he failed to direct himself to the
H appellant's state of mind at the time of arrest and during police custody, as well as to the matter of prejudice or legitimate expectation given by SP6 as a person in authority. This court is of the opinion that the admission of the appellant's information obtained by the means employed by
I SP6 by the HMT was oppressive and unfair. (*Hasibullah Mohd Ghazali v. PP; PP lwn. Mazlan Mustaffa*)

(2) There was no evidence by SP6 that he had read the caution to the appellant under s. 37A of the ADB before obtaining the information from the appellant regarding the whereabouts of the drugs. The proviso of s. 37A of the ADB is a statutory requirement which must be fulfilled, especially in cases that only depend on information by the accused under s. 27 of the Evidence Act 1950. Therefore, the provision of s. 37A of the ADB has no application in this case.

(3) The police report made by SP6 could not support his own testimony. Although the police report was made at length, there were omissions of crucial facts which have tarnished SP6's credibility.

Kes-kes yang dirujuk:
Hasamuddin Talena v. PP [2002] 2 CLJ 504 CA ***(dirujuk)***
Hasibullah Mohd Ghazali v. PP [1993] 4 CLJ 535 SC ***(dirujuk)***
Pang Chee Meng v. PP [1992] 1 CLJ 39; [1992] 1 CLJ (Rep) 265 SC ***(dirujuk)***
PP lwn. Mazlan Mustaffa [2011] 1 CLJ 964 CA ***(dirujuk)***
Sridhar Arunasalam v. PP [2009] 6 CLJ 595 CA ***(dirujuk)***
Y Jeyamuraly Yesiah v. PP [2007] 5 CLJ 605 CA ***(dirujuk)***

Perundangan yang dirujuk:
Dangerous Drugs Act 1952, s. 37A
Evidence Act 1950, s. 27

Bagi pihak perayu - Ahmad Nizam Mohamed; T/n Nizam & Rofi
Bagi pihak responden - Siti Rafidah Zainuddin; TPR

[Rayuan dari Mahkamah Tinggi, Kota Bharu, No: 45-16-2008]

Dilaporkan oleh Baizura Abd Razak

PENGHAKIMAN

Abdul Malik Ishak HMR:

Pendahuluan

[1] Perayu telah disabitkan dengan pertuduhan mengedar dadah methamphetamine seberat 240.83g dan dihukum gantung sampai mati oleh hakim Mahkamah Tinggi ("HMT"). Pertuduhan ke atas perayu adalah seperti berikut:

A Bahawa kamu pada 20 Mei 2008 jam lebih kurang 2 petang di alamat PT 2814, Taman Lati, Jalan Repek, dalam Jajahan Pasir Mas, di dalam Negeri Kelantan telah memperedarkan dadah berbahaya iaitu methamphetamine seberat 240.83g, dan dengan itu kamu telah melakukan suatu kesalahan di bawah s. 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 yang boleh dihukum di bawah s. 39B(2) Akta yang sama.

B

[2] Tidak berpuas hati dengan sabitan dan hukuman yang dijatuhkan oleh HMT, perayu telah merayu ke mahkamah ini.

C **Kes Pihak Pendakwaan**

[3] Pada 20 Mei 2008 lebih kurang jam 2 petang sepasukan anggota polis yang diketuai oleh Ketua Inspektor Mohd Shaifuddin bin Zulkifli (SP6), bertindak atas maklumat yang diterima berhubung dengan kegiatan pengedaran dadah, telah membuat D serbuan ke atas sebuah rumah beralamat di PT 2814, Taman Lati, Jalan Repek, dalam Jajahan Pasir Mas, Kelantan. Rumah tersebut adalah sepertimana kelihatan di dalam gambar di eks. "P5A-F".

[4] Sebaik sahaja tiba di rumah tersebut SP6 telah mendapati E pintu pagar (gate) dalam keadaan tertutup tetapi tidak berkunci dan pintu hadapan rumah tersebut terbuka. SP6 memasuki rumah tersebut bersama dengan tiga orang anggota polis serbuan beliau dan SP6 mendapati perayu sedang menonton televisyen di ruang tamu. Pada ketika itu, perayu berseorangan dan SP6 telah F membuat pemeriksaan badan terhadap perayu tetapi tidak menjumpai apa-apa barangan salah. Selepas itu SP6 telah memeriksa dan menggeledah ke semua bahagian rumah tersebut tetapi masih tidak menjumpai apa-apa barangan salah.

G **[5]** SP6 kemudiannya menyoal siasat perayu secara bersendirian dan hasil daripada soal siasat tersebut, perayu telah mengambil bungkusan plastik (eks. "P8") dari bahagian belakang kabinet/almari hiasan di ruang tamu rumah tersebut. Setelah diperiksa SP6 mendapati di dalam bungkusan plastik (eks. "P8") tersebut H terdapat sebuah kotak kertas "MAGGI" (eks. "P9") yang berisi tiga bungkusan (eks. "P10", "P11" dan "P12") masing-masing berisi paket-paket plastik biru yang di dalamnya mengandungi pil-pil yang disyaki dadah. Selain daripada itu, SP6 turut menemui dan merampas barangan peribadi kepunyaan perayu dari rumah I tersebut seperti pakaian (eks. "P15A" dan "P16A"), telefon bimbit (eks. "P19"), kad pengenalan (eks. "P20"), sijil kelahiran (eks. "P14B"), kad Rukun Tetangga (eks. "P14C") dan gambar perayu (eks. "P14D").

[6] Barang kes tersebut kemudiannya telah dibawa balik ke balai polis. Pemeriksaan lanjut dan terperinci telah dibuat oleh SP6 ke atas barang kes iaitu paket-paket plastik biru dalam tiga bungkusan (eks. "P10", "P11" dan "P12") dan SP6 telah mendapati sejumlah 17,769 biji pil-pil yang disyaki dadah. Setelah ahli kimia Puan Hartini binti Salleh (SP4) menjalankan ujian analisa, beliau telah mengesahkan bahawa pil-pil tersebut adalah dadah jenis methamphetamine seberat 240.83g sepertimana dinyatakan di dalam laporan kimia (eks. "P13"). Seterusnya SP6 membuat laporan polis berhubung dengan tangkapan dan rampasan sepertimana laporan polis Pasir Mas 001477-08 (eks. "P18").

[7] Melalui keterangan saksi Mohamed Tarmizi bin Kassim (SP1), Sarina bt Deraman (SP2) dan Siti Aminah bt Zakaria (SP3), pihak pendakwaan telah mengemukakan keterangan bahawa semasa kejadian, perayu adalah penyewa dan penghuni tunggal di rumah tersebut.

Pembelaan

[8] Di dalam pembelaannya perayu tidak mempertikaikan keterangan pihak pendakwaan bahawa beliau adalah penyewa dan penghuni tunggal di rumah tersebut semasa serbuan dan tangkapan yang dilaksanakan oleh SP6 beserta dengan anggota polis yang lain. Perayu juga tidak mempertikaikan keterangan SP6 berhubung dengan tempat dan keadaan di mana barang kes ditemui sepertimana yang dinyatakan oleh SP6 dan SP7. Bagaimanapun perayu menafikan mempunyai milikan dan pengetahuan tentang isi kandungan barang kes tersebut.

[9] Perayu menyatakan bahawa barang kes tersebut adalah milik kawan beliau bernama "Lan". Perayu menyatakan bahawa beliau bekerja sebagai mekanik membaiki motosikal di rumah sewa beliau. Menurut perayu, beliau mempunyai ramai pelanggan dan pelanggan beliau bebas untuk keluar masuk ke dalam rumah sewa beliau.

[10] Pada tahap pemeriksaan utama, perayu menyatakan bahawa pada hari kejadian semasa beliau berada di rumah sewa itu dan sedang menonton televisyen, polis telah menyerbu masuk dan terus memegang dan menggari beliau. Polis telah memeriksa ruang tamu, dapur dan kedua-dua bilik tetapi tidak menjumpai apa-apa. Menurut perayu, SP6 telah bertanya kepada perayu "di mana awak letak barang Lan" dan perayu menjawab "tidak tahu". Menurut

perayu, SP6 mengulangi soalan yang sama dan sekali lagi perayu menjawab "tidak tahu". Selepas itu perayu ada memberitahu SP6 bahawa "barang motor ada ditinggal". Perayu menyatakan "Lan" letak barang motor di bawah almari. Setelah diminta oleh SP6, perayu telah menunjukkan lokasi barang motor kepada SP6 dengan mengalih/menolak almari seperti di dalam gambar-gambar bertanda "D", "E" dan "F" di ms 122 hingga 124 di rekod rayuan dan perayu telah mengambil barang motor itu dan menyerahkan kepada SP6.

[11] Di dalam pemeriksaan balas, perayu menyatakan bahawa pelanggan beliau biasa meninggalkan barang spare parts motosikal di rumah sewa beliau dan berkenaan barang kes di dalam kes ini perayu menyatakan bahawa ianya telah diletakkan sendiri oleh "Lan". Dan "Lan" juga ada memberitahu perayu di tempat mana barang diletakkan. Perayu tidak mengesyaki bahawa barangan yang disimpan oleh "Lan" adalah dadah. Menurut perayu, "Lan" menyembunyikan barang tersebut sebab takut barang tersebut dicuri orang. Dan selepas "Lan" meninggalkan barang tersebut "Lan" tidak lagi datang ke rumah sewa perayu. Menurut perayu, beliau tidak tahu kandungan barang tersebut adalah dadah dan jika beliau tahu beliau tidak akan tunjukkan kepada polis.

Analisa

[12] Tidak dinafikan bahawa keterangan yang mengaitkan perayu dengan bungkusan yang mengandungi dadah adalah berdasarkan maklumat perayu kepada SP6 yang diterima masuk oleh HMT. Jelas selepas membaca alasan penghakiman HMT, Yang Arif telah gagal untuk mengarah diri beliau apabila beliau tidak langsung menyatakan di dalam alasan penghakiman sama ada maklumat perayu kepada SP6 diterima masuk melalui s. 27 Akta Keterangan 1950 ataupun di bawah s. 37A Akta Dadah Berbahaya 1952 ("ADB"). Di dalam kes *Y Jeyamuraly Yesiah v. PP* [2007] 5 CLJ 605 CA, James Foong HMR (pada ketika itu) berkata melalui alasan penghakiman menentang di ms. 611 seperti berikut:

> Tidak ada apa-apa rujukan sama ada secara langsung atau sebaliknya oleh hakim bicara di dalam alasan penghakimannya yang menunjukkan bahawa beliau telah menerima-masuk keterangan berkenaan di bawah s. 27 EA. Jika beliau berbuat demikian, beliau tentu akan membuat satu dapatan positif di dalam alasan penghakimannya berkaitan maklumat yang diterima yang membawa kepada penemuan fakta yang dikatakan. Dan untuk

mencapai keputusan sedemikian, beliau tentu akan menyelidik soalan yang ditanyakan oleh pegawai polis yang membawa kepada maklumat yang didedahkan itu. Ini perlu bagi memastikan bahawa maklumat yang diterima ada hubungkait dengan soalan yang ditanya. Oleh kerana tiada petunjuk bahawa langkah berhati-hati sedemikian diambil oleh hakim bicara, maka beliau tidak menerima keterangan berkenaan melalui seksyen 27 EA.

[13] Jadi persoalan yang timbul dan perlu dibangkitkan ialah, "HMT telah menerima masuk maklumat perayu tersebut berdasarkan kepada peruntukan undang-undang yang mana?" Kita perlu membuat inferens yang memihak kepada perayu dan membuat kesimpulan bahawa HMT gagal menyatakan di bawah undang-undang manakah maklumat perayu telah diterima masuk sebagai keterangan.

[14] Maklumat perayu kepada SP6 berdasarkan dan berlandaskan kepada satu akujanji oleh SP6 untuk melepaskan perayu sekiranya perayu memberi maklumat tentang barang itu. Dan perayu bertanya kepada SP6, betul ke? Di dalam pemeriksaan utama, SP6 menyatakan di ms 38 hingga 39 rekod rayuan seperti berikut:

Saya ada tanya kepada OKT sekiranya ada simpan barang itu, tolong beritahu polis dan saya adakan janji terhadap OKT, jika beliau kerjasama dengan tunjukkan barang, saya akan bebaskan beliau dan bertindak atas soalan saya, OKT tanya betulkah polis akan bebaskan jika ditunjukkan barang dan saya beritahu dia saya akan bebaskan dia. Untuk meyakinkan OKT saya arahkan L/Kpl Zazali yang mengawal OKT untuk buka gari yang dipakaikan dan setelah gari dibuka OKT tunjukkan tempat barang. Masa OKT tunjukkan barang, OKT tidak bergari. Selepas saya buka gari, OKT bersetuju untuk kerjasama dan saya arahkan OKT untuk tunjukkan tempat dadah. Soal siasat awal dibuat di ruang tamu dan setelah OKT beri jawapan betul, polis akan bebaskan dia jika ditunjuk barang, saya bawa OKT masuk ke bilik pertama untuk soal lanjut dan hanya saya dan OKT saja yang ada. Masa dalam bilik saya panggil L/Kpl Zazali untuk bukakan gari dan setelah Zazali buka gari beliau keluar bilik tinggalkan saya dengan OKT saja dalam bilik. Bungkusan plastik itu diambil sendiri oleh OKT. Beliau yang serah sendiri plastik hitam itu dan di dalamnya ada kotak kertas 'MAGGI', bercelotep kuning. Saya buka kotak dan dapati dalam kotak itu terdapat tiga bungkusan kertas timah dan siasatan awal ke atas kertas timah itu mengandungi tiga bungkusan plastik kuning di dalam plastik lutsinar, yang mana di dalam

A bungkusan itu terdapat 10 paket plastik biru, setiap paket mengandungi pil-pil merah dan hijau disyaki dadah. Saya hanya buka satu bungkusan kertas timah yang dibuka.

[15] Jelas SP6 telah memberi satu aku janji kepada perayu yang mana keterangan itu telah diterima oleh HMT walaupun HMT B mengakui di dalam alasan penghakiman beliau bahawa elemen "deceit" – penipuan oleh SP6 telah berlaku.

[16] Fakta kerelaan perayu memberi maklumat pada masa tersebut tidak diambilkira oleh HMT memandangkan ada elemen "deceit" C daripada SP6. HMT juga gagal mengarahkan diri beliau tentang faktor prejudis atau harapan yang berlebihan ("legitimate expectation") yang telah diberikan oleh SP6 sebagai seorang yang berkuasa. Tidak dinafikan bahawa tidak wujud keterangan bahawa perayu berada dalam ketakutan pada masa itu tetapi, pada hemat D kami, HMT telah terkhilaf apabila gagal mengarahkan diri beliau terhadap keadaan minda perayu yang pada masa itu telah ditangkap dan di bawah tahanan polis. Edgar Joseph Jr SCJ di dalam kes *Hasibullah Mohd Ghazali v. PP* [1993] 4 CLJ 535 SC, di ms 537 hingga 538 ada menyatakan:

E

> (5) Sekalipun diandaikan yang perayu telah membuat pengakuan yang didakwa itu, hakim perbicaraan yang bijaksana tersebut telah tersilap apabila memutuskan bahawa pengakuan tersebut dibuat secara sukarela di mana dalam memutuskan yang tertuduh mestilah menunjukkan yang dia diletakkan di bawah ketakutan F untuk membolehkan pernyataan tersebut berhasil, hakim yang bijaksana tersebut telah menterbalikkan beban membukti dan tidak memperdulikan keperluan bahawa pihak pendakwa perlu membuktikan di luar keraguan yang munasabah bahawa pengakuan tersebut adalah dibuat secara sukarela.
>
> G
>
> (6) Dalam memutuskan sama ada atau tidak sesuatu pernyataan yang dibuat oleh seseorang tertuduh diperolehi daripadanya sama ada secara ketakutan atau prejudis atau harapan kelebihan diamalkan atau diberikan oleh seseorang yang berkuasa, yang penting sekali ialah keadaan minda tertuduh. Hakim yang bijaksana H tersebut dalam memutuskan bahawa perayu tidak berada dalam ketakutan yang sepertinya yang dikecualikan oleh undang-undang daripada menerima pernyataannya, telah mengecualikan daripada pertimbangan beliau akan keadaan minda perayu dari segala kelemahan dan ketabahan dan sebaliknya menghadkan tumpuan beliau kepada niat Giam.

I

[17] Sulaiman Daud HMR di dalam kes *PP lwn. Mazlan Mustaffa* [2011] 1 CLJ 964 CA, di ms 965 menggariskan cara untuk menolak pengemukaan maklumat sebagai keterangan seperti berikut: A

> (1) Adalah suatu prinsip undang-undang yang mantap bahawa hakim perbicaraan mempunyai budi bicara untuk mengecualikan keterangan yang menjejaskan seseorang tertuduh walaupun ia boleh diterima secara teknikal. Hakim perbicaraan hendaklah terlebih dahulu memastikan kesahihannya. Hakim perbicaraan juga mempunyai budi bicara untuk menolak keterangan sedemikian jika ia diperolehi dengan cara yang menindas atau melalui kelakuan yang bertentangan dengan taraf-taraf kewajaran. Tiada sebab untuk mahkamah ini campur tangan dalam keputusan hakim perbicaraan menggunakan budi bicaranya dalam menolak keterangan tersebut. B C
>
> (2) Walaupun isu kesukarelaan tidak relevan dalam menimbangkan kebolehterimaan maklumat s. 27 tetapi dalam kes ini terdapat keterangan yang jelas menunjukkan ketidakpatuhan kepada taraf-taraf kewajaran dalam pemorelehan maklumat tersebut. Responden di sini telah memberikan keterangan tersebut sebaik sahaja dibawa dari dapur ke ruang tamu rumahnya dalam keadaan tangan bergari dan diacukan pistol di awal pagi setelah rumahnya dipecah masuk dan digeledah. Keterangan yang diberikan dalam keadaan menindas sebegini adalah bertentangan dengan hasrat responden sendiri. D E

[18] Kami berpendapat bahawa penerimaan maklumat perayu oleh HMT melalui cara yang SP6 gunakan adalah satu "cara yang menindas" dan "bertentangan dengan taraf-taraf kewajaran". F

[19] Sekiranya maklumat perayu boleh diterima di bawah s. 27 Akta Keterangan 1950, kami berpendapat bahawa pihak pendakwaan perlu memenuhi beberapa pra-syarat seperti berikut: G

(a) elok membuktikan perkataan sebenar soalan yang diutarakan oleh pihak polis kepada pesalah; dan

(b) elok membuktikan jawapan sebenar yang diberi oleh pesalah kepada pihak polis. H

[20] Tidak dinafikan bahawa maklumat di bawah s. 27 Akta Keterangan 1950 sering kali terdedah kepada penyalahgunaan oleh pihak polis sepertimana yang digambarkan oleh Tun Abdul Hamid Omar, Ketua Hakim Negara di dalam kes *Pang Chee Meng v. PP* [1992] 1 CLJ 39; [1992] 1 CLJ (Rep) 265 SC, di ms 267: I

A (1) Apabila s. 27 Akta tersebut dipakai mahkamah harus berjaga-jaga bagi memastikan kredibiliti keterangan oleh kakitangan polis berhubung dengan seksyen ini, yang sering terdedah kepada penyalahgunaan.

B **[21]** Di dalam kes *Hasamuddin Talena v. PP* [2002] 2 CLJ 504 CA, cara yang patut dipraktikkan telah dinyatakan oleh Gopal Sri Ram HMR di ms 505 seperti berikut:

Perkataan-perkataan yang tepat dari kedua-dua kenyataan tersebut yang diperkatakan telah dibuat oleh perayu ketika beliau disoal
C siasat dan ditempat di mana dadah tersebut dijumpa masing-masingnya telah tidak dituliskan sebaik sahaja ianya boleh dipraktikkan. Berhubung kenyataan pertama, tidak terdapat sebarang alasan bagi kegagalan interogator untuk mencatatkan soalan-soalan yang dikemukakan dan jawapan-jawapan yang diterima daripada perayu sama ada ketika disoal siasat atau sejurus
D selepas itu. Berhubung kenyataan kedua, interogator tersebut sepatutnya telah mencatatkannya secara bertulis dalam diari beliau sebaik sahaja beliau kembali daripada tempat jenayah. Pensabitan perayu yang berdasarkan kepada kedua-dua kenyataan ini, adalah dengan itu sesungguhnya tidak selamat.

E **[22]** Laporan polis yang dibuat oleh SP6 di eks. "P18" tidak dapat menyokong keterangan SP6. Walaupun eks. "P18" dibuat dalam bentuk panjang lebar tetapi terdapat ketinggalan (omissions) fakta-fakta penting yang telah mencemarkan "credibility" SP6.

F **[23]** Percanggahan di dalam laporan polis (eks. "P18") dengan keterangan SP6 adalah seperti berikut:

(a) (i) Di dalam "P18", SP6 menyatakan bahawa selepas periksa badan perayu SP6 tidak menjumpai apa-apa barang salah. Dan
G SP6 terus menjalankan soal siasat terhadap perayu di dalam bilik dan perayu telah mengaku menyimpan pil kuda.

(a) (ii) Di dalam mahkamah, SP6 memberi keterangan bahawa selepas memeriksa badan perayu SP6 telah memeriksa ruang tamu rumah sewa perayu tetapi tidak jumpa apa-apa barang
H salah. Menurut SP6 beliau juga telah memeriksa bilik hadapan dan belakang tetapi tidak menjumpai apa-apa barang salah.

(b) (i) Di dalam "P18", SP6 menyatakan bahawa beliau telah mengarahkan perayu mengambil pil kuda dan perayu telah
I menolak kabinet hiasan warna hitam yang terletak di tepi dinding di ruang tamu dan mengambil satu kotak di dalam bungkusan hitam dan memberikan kepada SP6.

(b) (ii) Di dalam mahkamah, SP6 memberi keterangan bahawa selepas pemeriksaan yang dijalankan ke atas bilik depan dan belakang, perayu telah dibawa ke ruang tamu semula dan seterusnya ke dalam bilik semula dan di dalam bilik tersebut perayu setuju untuk memberi kerjasama dan memandu arah SP6 ke ruang tamu dan selepas itu perayu telah membawa SP6 ke kabinet hiasan warna hitam dan perayu telah menolak kabinet tersebut dan mengambil bungkusan plastik di bawah kabinet dan menyerahkannya kepada SP6.

(c) (i) Di dalam "P18", SP6 menyatakan bahawa perayu mengaku ada menyimpan pil kuda.

(c) (ii) Di dalam mahkamah, SP6 memberi keterangan bahawa "sekiranya ada simpan barang itu, tolong beritahu polis".

(d) (i) Di dalam "P18", langsung tidak ada catatan tentang SP6 telah memberikan satu aku janji kepada perayu untuk membebaskan perayu jika perayu memberi kerjasama dengan menunjukkan barang itu.

(d) (ii) Di dalam mahkamah, SP6 telah memberi keterangan seperti di ms 38 hingga 39 rekod rayuan yang jelas menunjukkan bahawa SP6 ada memberi aku janji kepada perayu bahawa jika perayu memberi maklumat tentang barang itu, perayu akan dilepaskan.

[24] Di dalam kes ini, tidak ada keterangan langsung yang menunjukkan wujud reaksi-reaksi perayu yang boleh dibuat inferens kebersalahan perayu seperti tindakan meronta-ronta ketika ditangkap dan digari oleh pihak polis, merayu-rayu kepada SP6, menunjukkan ketakutan ataupun cuba melarikan diri. Tanpa reaksi-reaksi perayu yang menunjukkan kebersalahan beliau, maka inferen boleh dibuat bahawa perayu tidak mempunyai milikan dan pengetahuan ke atas bungkusan yang mengandungi dadah tersebut seperti yang dinyatakan di dalam pertuduhan.

[25] Selain daripada itu, tidak ada keterangan langsung daripada SP6 bahawa beliau telah membacakan amaran kepada perayu di bawah s. 37A ADB sebelum SP6 memperolehi maklumat daripada perayu tentang lokasi dadah tersebut. Laporan polis (eks. "P18") yang dibuat oleh SP6, 5 jam 29 minit selepas perayu ditangkap tidak menunjukkan bahawa amaran di bawah s. 37A ADB telah dibacakan dan difahami oleh perayu. Ingin dinyatakan di sini

bahawa peruntukan s. 37A ADB merupakan suatu kehendak statutori yang mesti dipatuhi terutama kepada kes-kes yang hanya bergantung kepada maklumat pesalah di bawah s. 27 Akta Keterangan 1950.

[26] Oleh yang demikian, kami berpendapat peruntukan s. 37A ADB tidak terpakai di dalam kes rayuan ini.

[27] Bungkusan dadah itu milik "Lan". Inilah pembelaan perayu dan telah diutarakan kepada SP6 semasa pemeriksaan balas di ms 47 rekod rayuan. Di dalam pemeriksaan utama, perayu memberi keterangan berkenaan "Lan" seperti berikut (lihat ms 70 rekod rayuan):

> Bila ditanya 'mana barang Lan', saya jawab 'tidak tahu'. Beliau tanya sekali lagi 'awak letak di mana barang Lan?' Saya cakap 'tidak tahu'. Dia suruh tunjuk barang dan saya beritahu 'barang motor ada ditinggal'. Saya beritahu Lan letak barang di bawah almari. Bila saya beritahu dia, dia suruh saya tunjukkan. Saya tunjukkan dan dia suruh alih almari dan bila dialihkan ada plastik dan saya beritahu 'hak ni barang yang Lan tinggal'. Saya ambil dan serah kepada polis. Siapa 'Lan'? Kawan saya."

[28] Pembelaan perayu juga menjelaskan bahawa beliau tidak mengetahui tentang isi kandungan bungkusan yang tersembunyi di bawah almari yang telah diletakkan oleh "Lan". Dan tanpa reaksi-reaksi perayu yang boleh menunjukkan kebersalahan beliau, maka boleh dirumuskan bahawa perayu sememangnya tidak mengetahui isi kandungan bungkusan itu.

[29] Perlu diambilkira bahawa pada masa serbuan perayu berseorangan di dalam rumah sewanya. Menurut SP6, sewaktu beliau memasuki rumah itu perayu sedang menonton TV dan tubuh badan perayu terus diperiksa tetapi tidak menjumpai apa-apa barang salah. Perayu, di dalam pembelaannya berkata, apabila polis memasuki rumah sewa itu, beliau terus digari dan polis bertanya mana barang "Lan" dan perayu menjawab sebanyak dua kali "tidak tahu". Selepas itu, barulah perayu menjawab bahawa "Lan" ada tinggalkan barang motor. Perayu mengambil bungkusan "Lan" dan memberikan kepada SP6 sambil berkata "hak ni barang yang Lan tinggal" (lihat ms 70 rekod rayuan). Ingin dinyatakan di sini bahawa menjadi satu perkara biasa bagi seseorang yang diserbu oleh polis terutama melibatkan kes-kes dadah untuk menunjukkan keadaan yang tidak menentu walaupun seseorang itu tidak

melakukan apa-apa kesalahan. Ini adalah satu sifat naluri manusia. Di dalam kes ini perayu tidak menunjukkan reaksi-reaksi yang boleh menunjukkan kebersalahan beliau. Dan tidak ada apa-apa yang janggal apabila perayu menjawab tidak tahu sebanyak dua kali apabila ditanya oleh polis tentang barang Lan.

[30] Kami berpendapat bahawa HMT telah gagal mengarahkan diri beliau kepada pembelaan perayu bahawa Lan ada meninggalkan barang motor. HMT juga gagal mengarahkan diri beliau tentang keterangan perayu bahawa "hak ni barang yang Lan tinggal". Pada hemat kami, HMT gagal menilai keseluruhan keterangan pembelaan perayu terutama pembelaan yang memihak kepada perayu yang jelas menunjukkan ketidak bersalahan perayu tentang penemuan dadah di dalam rumah sewa itu. Kelakuan (conduct) perayu semasa diserbu oleh polis jelas menunjukkan bahawa beliau tidak tahu bungkusan itu mengandungi dadah.

[31] Unsur pengedaran tidak dibuktikan oleh pihak pendakwaan. Oleh yang demikian, HMT telah terkhilaf dari segi fakta dan undang-undang apabila beliau mensabit perayu dengan pertuduhan pengedaran dadah. Keterangan yang ada hanya membuktikan bahawa beliau mengetahui tentang bungkusan yang terletak di bawah almari tetapi tidak mengetahui tentang kandungan bungkusan itu adalah dadah berbahaya. Inferens yang memihak kepada perayu perlu diberi kepada beliau (sila lihat keputusan KN Segara HMR di dalam kes *Sridhar Arunasalam v. PP* [2009] 6 CLJ 595 CA).

[32] Akhir kalam, kami berpendapat bahawa percanggahan di antara laporan polis di eks. "P18" dengan keterangan SP6 memudaratkan kes pihak pendakwaan. Dan cara SP6 memperolehi maklumat daripada perayu adalah satu cara yang "bertentangan dengan taraf-taraf kewajaran". Kami berpendapat tidak selamat untuk mengekalkan sabitan ke atas perayu.

Kesimpulan

[33] Rayuan perayu bermerit. Justeru itu, ianya dibenarkan. Keputusan HMT mengenai sabitan dan hukuman diketepikan. Perayu dilepaskan dan dibebaskan.